

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobce: **Ch.B.**, narozený ..., st. příslušnost Čínská lidová republika
Bytem ..., zastoupeného: Mgr. Petr Václavek, advokát, Opletalova
1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 1. 2018 č. j. MV-112167-5/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 7. 2. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 30. 1. 2018, čj. MV-112167-5/SO-2017, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 5. 2017, čj. OAM-14980-11/ZM-2016, kterým byla dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 2

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty, jelikož se cizinec v posledních pěti letech dopustil porušení povinností stanovených tímto zákonem.

Žaloba

2. Žalobce nejprve v úvodu žaloby obecně namítal, že žalovaná porušila některá ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), tedy zejména § 2, § 3, § 4, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 a dále, že napadené rozhodnutí je v rozporu § 174a zákona o pobytu cizinců. Následně žalobce uvedl, že žalovaná nedostatečně přezkoumala správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí a tím zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti.
3. Žalobce především namítal, že správní orgány nedostály své povinnosti řádného odůvodnění svých rozhodnutí, a to ve stěžejní otázce celého řízení, tedy zda se v případě žalobce jedná o natolik závažné porušení právní povinnosti stanovené zákonem, aby to mohlo přivodit automatické zamítnutí žádosti žalobce ze strany správního orgánu. Správní orgány se pouze omezily na tvrzení, že se žalobce v posledních pěti letech opakovaně a dle jejich názoru závažným způsobem dopustil porušení povinností stanovených cizineckým zákonem s vyjmenováním krátkých časových úseku, kdy žalobce měl na území ČR pobývat neoprávněně ve snaze vyřešit svoji pobytovou situaci, aniž by musel území opustit. Důvody žalobce žalovaná nereflektovala a setrvala na názoru, že v případě žalobce nemůže rozhodnutími správních orgánů dojít k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. K argumentu žalobce o tom, že závažnost jeho protiprávního jednání je správním orgánem prvního stupně zveličována a že ve skutečnosti se jedná o porušení, která již byla postižena pokutou nikoli vážnější sankcí jako je například rozhodnutí o správním vyhoštění, žalovaná konstatovala, že postačí pouhé porušení právní povinnosti v posledních 5 letech k tomu, aby žádost žalobce byla automaticky zamítnuta bez dalšího zkoumání. S takovým názorem žalobce rozhodně nesouhlasil a postup správních orgánů považoval za přepjatě formalistický a nezákonný. Přestože velmi přísné ustanovení § 56 odst. 2 písm. b), které poskytuje možnost zamítnutí žádosti v podstatě pro jakékoli porušení cizineckého zákona v posledních 5 letech, žalobce poukázal na to, že přísnost tohoto ustanovení je vyvážena jednak podmínkou posouzení přiměřenosti důsledků nevyhovění žádosti důvodům zamítnutí žádosti, což je výrazem diskreční pravomoci správního orgánu, jednak podmínkou zejména přihlédnutí k dopadům zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, což správní orgány náležitým způsobem neučinily. Své tvrzení o tom, že důvody zamítnutí žádosti jsou přiměřené důsledkům takového rozhodnutí, absolutně neodůvodnily, čímž zatížily svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a současně postupovaly přepjatě formalisticky.
4. S odkazem na výše uvedené tedy žalobce dále namítal, že žalovaná naprosto nedbala své zákonné povinnosti zakotvené v § 174a zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti nemůže obstát, pokud správní orgán provede požadovanou úvahu jen v omezené míře nebo se s ní nevypořádá vůbec. Správní orgán má povinnost přiměřenost dopadů zkoumat z úřední povinnosti. Žalovaná se však omezila na konstataci, že podle jejího názoru vazby žalobce na území domovského státu nejsou zpřetrhány a odmítla zkoumat další kritéria přiměřenosti dle předmětného ustanovení. S takovým názorem žalované žalobce nesouhlasil a byl přesvědčen, že pokud meritorní rozhodnutí správního orgánu neobsahuje

náležitou úvahu o přiměřenosti rozhodnutí, tak jak to požaduje § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy v rozsahu jednotlivých kategorií (jak je tomu v tomto případě), jedná se o porušení nejen tohoto ustanovení zákona, ale také § 3 správního řádu, jelikož nelze ani v nadsázce hovořit o tom, že se správní orgán pokusil zjistit skutečný stav věci, mající vazbu na § 174a zákona o pobytu cizinců. Rovněž správní orgány tím, že se v odůvodnění rozhodnutí s touto nepřiměřeností nevypořádaly, jednaly také v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu. Takový postup správního orgánu lze pak označit za přepjatý právní formalismus, který je konstantně judikaturou označován za zcela nezákonný a v příkrém rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 7, nález č. 13, nebo nález sp. zn. 19/98, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 13, nález č. 19).

5. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení, současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí a uvedl, že žalobce v posledních pěti letech opakovaně porušoval povinnosti stanovené zákonem o pobytu cizinců, přičemž jeho jednání lze subsumovat pod § 56 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Závažnost porušení právní povinnosti žalovaná spatřila v opakovaném porušování zákonů ČR (opakovaný vědomý neoprávněný pobyt na území v rozporu s § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců). Žalobce byl správním orgánem I. stupně několikrát poučován o nutnosti opustit území ČR, což nerespektoval ani po opakovaně vydaném výjezdním příkazu, kdy se po skončení doby jeho platnosti zdržoval na území ČR neoprávněně. Žalovaná uvedla, že v případě, kdy je cizinci udělen výjezdní příkaz, je cizinec následně povinen z území ČR vycestovat, a to nejpozději poslední den platnosti výjezdního příkazu. Pokud území ČR neopustí, pobývá na území ČR nelegálně a může být vyhoštěn. Žalovaná konstatovala, že výjezdní příkaz obsahuje kromě jiného i údaj o době, v níž je cizinec povinen z území vycestovat. Žalobce si tedy musel být vědom své povinnosti opustit území ČR, a to i vzhledem ke skutečnosti, že mu byl výjezdní příkaz vydáván opakovaně (s platností od 22. 7. 2014 do 29. 7. 2014, s platností od 30. 7. 2014 do 13. 8. 2014, s platností od 5. 9. 2014 do 24. 9. 2014 a s platností od 7. 10. 2014 do 5. 11. 2014). K námitce nedostatečného posouzení přiměřenosti žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a opětovně uvedla, že z žádosti o vydání zaměstnanecké karty a informačního systému cizinců bylo zjištěno, že žalobce nemá manželku, děti ani jiného rodinného příslušníka, který by pobýval na území ČR. Ostatní rodinní příslušníci žalobce (rodiče a sourozenec) se zdržují v zemi jeho původu. Žalovaná dále uvedla, že žalobce po opuštění ČR (poslední výjezdní příkaz byl vydán s platností do 6. 10. 2014) pobýval dva roky v domovské zemi, než si požádal o vydání zaměstnanecké karty (12. 10. 2016). Z uvedeného vyplývá, že vazby v domovské zemi nejsou nijak zpřetrhány. Žalovaná dále konstatovala, že správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán však nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. V neposlední řadě žalovaná uvedla, že napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřezkoumatelné, jen proto, že není výslovně uvedeno, že například ke kritériu k věku cizince či k jeho ekonomickým poměrům nebylo zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit a žalobce neuvedl žádné konkrétní skutečnosti v souvislosti s dopadem napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Závěrem žalovaná navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Původní rozhodnutí krajského soudu a rozhodnutí NSS

7. O žalobě rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 14. 11. 2018 č. j. 30 A 29/2018-54 tak, že žalobu uznal důvodnou a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 30. 1. 2018 č. j. MV-112167-5/SO-2017, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 19. 5. 2017 č. j. OAM-14980-11/ZM-2016 zrušil. Krajský soud správním orgánů vytknul nedostatečné zjištění skutkového stavu týkající se dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány neprovedly výslechy žalobce, aniž tento postup řádně odůvodnily, čímž došlo k nezákonnosti rozhodnutí.
8. Proti rozsudku podala žalovaná kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ČR. Nejvyšší správní soud následně rozsudkem ze dne 14. 3. 2019 pod č. j. 7 Azs 554/2018-31 zrušil shora uvedený rozsudek krajského soudu ze dne 14. 11. 2018 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku konstatoval:

„[17] Podle názoru Nejvyššího správního soudu se správní orgány (ve vztahu k vymezenému předmětu řízení, resp. argumentaci žalobce v tomto řízení) dostatečně zabývaly otázkou možného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu viz str. 4 a 5 prvostupňového rozhodnutí, kde správní orgán mj. zdůraznil, že žalobce sám uvedl, že je svobodný, bezdětný, a na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky. Dodal, že u žalobce nedošlo k přetrhání vazeb v zemi původu, neboť v ní po dobu několika let před podáním žádosti pobýval. I stěžovatelka se dopady do soukromého a rodinného života žalobce v rozhodnutí zabývala a neshledala důvod odchýlit se závěrů správního orgánu I. stupně (viz zejména str. 5 - 6 rozhodnutí stěžovatelky). Mj. zdůraznila, že žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky. Jeho sourozenci a rodiče žijí v Číně, nikoliv na území České republiky. Žádné další rodinné příslušníky žalobce nezmiňoval (pouze obecně poukazoval na kamarády a existenci ekonomického zázemí). Nadto na území České republiky několik let nežil; od roku 2014 žil v Číně, a až v roce 2016 požádal o vydání zaměstnanecké karty.

(...) [20] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se správními orgány v tom, že žalobcem předestřené důvody nevyvolávají nepřiměřenost zásahu do jeho soukromého a rodinného života.

(...) [22] V tomto ohledu lze uvést zejména to, že žalobce žádnou konkrétní osobu, vůči níž by se o takový zásah mělo jednat, nezmiňoval. Ani v řízení nebyla žádná taková osoba zjištěna. Žalobce sám uvedl, že všichni jeho rodinní příslušníci žijí na území Číny. Žalobce neuvedl žádného rodinného příslušníka, který by měl žít na území České republiky. Je pravdou, že žalobce poukazoval na existenci kamarádů na území České republiky a na existenci ekonomického zázemí v České republice, v tomto ohledu však svá tvrzení ani nekonkretizoval ani nedoložil. Pokud by uvedené vazby měly vyvolávat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, bylo na žalobci, aby je konkretizoval, resp. doložil ve smyslu shora uvedené judikatury. To však žalobce neučinil a zůstal v rovině obecných tvrzení. Ani v odvolacím řízení žádnou konkrétní osobu či jinou konkrétní vazbu, pro kterou by bylo možno dovozovat nepřiměřenost zásahu, nezmiňoval.

[23] Lze přitom souhlasit se správními orgány, že k významnému narušení vztahů na území ČR (uváděných v obecné rovině) muselo jednoznačně dojít již na základě několikaletého pobytu žalobce na území Číny. Sám žalobce uvedl, že od roku 2014 až do roku 2016 (kdy podal žádost o zaměstnaneckou kartu) žil ve své domovské zemi, kde žijí i jeho další rodinní příslušníci (na

území České republiky žádný jeho rodinný příslušník nežije). Uvedený pobyt v domovské zemi tedy podle názoru Nejvyššího správního soudu jednoznačně narušil jeho dřívější vazby na Českou republiku. Jak již přitom bylo opakovaně uvedeno, v řízení o žádosti relevanci a hloubku uvedených vazeb nekonkretizoval a nedoložil. Ani v odvolání neuvedl, vůči které konkrétní osobě má takový vztah, že by neudělení zaměstnanecké karty bylo třeba považovat za nepřiměřený zásah do jeho soukromého či rodinného života. To stejné platí i pro jím (obecně uváděné) ekonomické vazby. Poukazoval-li žalobce v této souvislosti na délku svého dřívějšího pobytu na území České republiky, je třeba zdůraznit, že tento skončil v důsledku porušování právních předpisů žalobcem, přičemž žalobce poté odešel do své domovské země, kde několik let žil (viz rovněž výše).

[24] Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli i v tom, že nebylo nutné vyhovět návrhu žalobce na provedení jeho výslechu. Správní orgány nejsou povinny vyhovět jakémukoli návrhu účastníka řízení. (...) V posuzovaném případě správní orgán zdůvodnil, z jakého důvodu nepovažuje za nutné žalobce vyslechnout. Zdůvodnil to tím, že skutkový stav byl v daném řízení dostatečně zjištěn a vyslechnutí žalobce by bylo nadbytečné. S ohledem na obsah spisu a povahu daného řízení (viz výše) se s ním zdejší soud ztotožnil, a nepřisvědčil tedy krajskému soudu, že bylo nutné žalobce vyslechnout. To platí tím spíše, jestliže žalobce v průběhu správního řízení ani v průběhu řízení před krajským soudem neoznačil žádné skutečnosti ze svého soukromého a rodinného života, tj. konkrétní blízké vztahy či vazby na ČR, k jejichž narušení mělo nevydáním zaměstnanecké karty dojít, a jejichž obsah by zamýšlel při navrhovaném výslechu konkretizovat. Žalobci přitom nic nebránilo, aby v rámci správního řízení konkretizoval své vazby k České republice. Takto však nepostupoval. V této souvislosti nelze přehlédnout ani to, že žalobce se zdržuje v Číně.“

9. Krajskému soudu v Plzni bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu uloženo, aby znovu posoudil důvodnost podané žaloby, přičemž je povinen vycházet z výše uvedených právních názorů Nejvyššího správního soudu.

Jednání před krajským soudem

10. Z důvodu žádosti žalobce o projednání věci při jednání, nařídil soud ústní jednání. Při jednání žalobce prostřednictvím svého zástupce setrval na argumentaci uvedené v žalobě a navrhoval zrušení rozhodnutí žalované a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Žalovaná rovněž setrvala na právních závěrech rozvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a na odůvodnění závěru o nedůvodnosti žaloby obsaženého ve vyjádření k žalobě.

Opětorné posouzení věci krajským soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
12. Podle § 110 odst. 3 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.
13. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Ze správního spisu vyplývá, že dne 12. 10. 2016 si žalobce podal na Generálním konzulátu ČR v Šanghaji žádost o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Z formuláře žádosti vyplývalo, že žalobce hodlal být zaměstnán na pracovní

pozici, která byla vedena v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, a to jako kuchař. V průběhu správního řízení vyšlo najevo, že žalobce pobýval na území ČR již od roku 2005, kdy mu bylo vydáno nejprve dlouhodobé vízum za účelem zaměstnání a následně v průběhu pobytu došlo v roce 2006 ke změně účelu pobytu na podnikání. Na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání pak byl žalobce oprávněn pobývat na našem území do 2. 5. 2014. Po uplynutí posledního povolení k dlouhodobému pobytu (tj. 2. 5. 2014) byly žalobci opakovaně vydávány výjezdní příkazy k opuštění území ČR (výjezdní příkaz č. GA0066276 s platností od 22. 7. 2014 do 29. 7. 2014; výjezdní příkaz č. GA0066280 s platností od 30. 7. 2014 do 13. 8. 2014; výjezdní příkaz č. GA0070804 s platností od 5. 9. 2014 do 24. 9. 2014; výjezdní příkaz č. AK0047004, s platností od 7. 10. 2014 do 5. 11. 2014). Z výpisu cizineckého informačního systému ze dne 12. 1. 2017 dále vyplynulo, že dne 7. 10. 2014 byla žalobci udělena pokuta ve výši 500 Kč pro spáchání přestupku dle § 156 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a dne 22. 7. 2014 bylo s žalobcem Policií ČR zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (tj. s ohledem na jeho pobyt na území bez platného víza). Toto řízení bylo dne 12. 9. 2014 s odkazem na § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců zastaveno, z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Dále bylo prokázáno, že se žalobce dopustil dne 15. 1. 2013 přestupku dle § 156 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců, když nesplnil povinnost dle § 103 písm. b), d), e), r), neboť v rozporu s § 103 písm. c) zákona o pobytu cizinců uvedl v řízení nepravdivé nebo neúplné údaje. Za toto jednání mu byla uložena bloková pokuta ve výši 500 Kč. Následně žalobce ve svém vyjádření ze dne 30. 3. 2017 žádal o provedení svého výsledku za účelem dostatečného zjištění skutkového stavu dle § 3 správního řádu. Správní orgán na základě shora uvedených skutečností dne 19. 5. 2017 zamítl žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v uplynulých pěti letech porušil povinnost stanovenou zákonem o pobytu cizinců, kdy opakovaně a závažným způsobem, se dopustil porušení povinností stanovených tímto zákonem, zejména když pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu či víza. Správní orgán dále konstatoval, že rozhodnutí nebude s ohledem na závažnost popsaného protiprávního jednání znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce. Dne 29. 5. 2017 žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí blanketní odvolání, které následně dne 12. 6. 2017 doplnil o namítané skutečnosti. Žalobce opět namítal neprovedení výsledku a nedostatečné posouzení z hlediska přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého života. Dále poukázal na to, že řízení o správních vyhoštěních, která byla proti němu zahájena, byla vždy zastavena, což svědčí o faktu, že jednání žalobce nebylo považováno za natolik závažné, aby mu byl stanoven zákaz vstupu po určitou dobu. Žalovaná shledala odvolací námitky nedůvodné a ztotožnila se s prvostupňovým rozhodnutím, když uvedla, že návrhem provedením výsledku nebyl správní orgán vázán, a dále poukázala na to, že správní řád ponechává volbu na správním orgánu, kterým důkazním prostředkem bude důkaz proveden. Žalovaná neshledala ani důvodnou námitku týkající se přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života a odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

15. Dle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 14. 8. 2017) „Pro zaměstnaneckou kartu platí § 55 odst. 1, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou

důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).“

16. Podle § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *„Dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže v uplynulých 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem, za podmínky, že důsledky neudělení dlouhodobého víza budou přiměřené důvodu pro neudělení dlouhodobého víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto neudělení do soukromého a rodinného života cizince.“*
17. Dle § 174a zákona o pobytu cizinců *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“*
18. První žalobní námitka se týkala závažného porušení právní povinnosti jakožto předpokladu pro automatické zamítnutí žádosti. S touto námitkou se krajský soud vypořádal již ve svém původním rozsudku ze dne 14. 11. 2018 a nemá důvod na své argumentaci nic měnit. Na věci nic nemění ani skutečnost, že rozsudek krajského soudu byl zrušen, neboť důvodem pro zrušení bylo nesprávné posouzení námitky týkající se přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce. V daném případě není pochyb o tom, že žalobce se snažil řešit svou pobytovou situaci na našem území a pobýval zde určitou dobu na základě výjezdních příkazů, když několikrát došlo k přerušení kontinuity časové návaznosti výjezdních příkazů a žalobce na území ČR pobýval v určitých časových úsecích bez pobytového oprávnění. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nevycestoval a dále pobýval na našem území, byly mu opakovaně vydávány výjezdní příkazy (s platností od 22. 7. 2014 do 29. 7. 2014, s platností od 30. 7. 2014 do 13. 8. 2014, s platností od 5. 9. 2014 do 24. 9. 2014 a s platností od 7. 10. 2014 do 5. 11. 2014). Soud tedy uvádí, že pokud byly žalobci uděleny výjezdní příkazy, byl povinen nejpozději poslední den platnosti daného výjezdního příkazu z území ČR vycestovat, pokud tak neučinil, pobýval na našem území nelegálně. Lze přitakat správním orgánům v tom, že žalobce se ve smyslu § 56 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců dopustil v uplynulých 5 letech porušení povinnosti stanovené tímto zákonem, když nesplnil svou povinnost vycestovat z území ČR. Tedy první podmínka daného ustanovení byla prokázána, když žalobce v posledních 5 letech porušil povinnost stanovenou tímto zákonem. Nelze tedy souhlasit s námitkou žalobce, že se nejedná o natolik závažné porušení právní povinnosti stanovené zákonem, aby to mohlo přivodit automatické zamítnutí žádosti žalobce ze strany správního orgánu. Soud k tomu konstatuje, že zákon neukládá, že se má jednat o závažné porušení, nýbrž postačuje pouhé porušení v jakékoli míře, tedy postačí samotné porušení právní povinnosti v posledních 5 letech k tomu, aby žádost cizince byla zamítnuta.
19. Striktnost uvedeného ustanovení je kompenzována podmínkou zkoumání přiměřenosti dopadů takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Je tedy namístež zkoumat, zda správní orgány dostály své povinnosti a dopady rozhodnutí do soukromého

a rodinného života žalobce se zabývaly. V tomto ohledu správní orgány dospěly k závěru, že rozhodnutí nebude nepřiměřené hlediska dopadů do rodinného a soukromého života žalobce, přičemž kladly důraz na protiprávní jednání žalobce a současně poukázaly na to, že žalobce je bezdětný, svobodný a nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky. Je sourozenci a rodiče žijí v Číně. Správní orgány rovněž uvedly, že u žalobce nedošlo k přetrhání vazeb v zemi původu, neboť v ní po dobu několika let před podáním žádosti pobýval.

20. Krajský soud v Plzni v předchozím řízení o téže věci neshledal skutkový stav ve vztahu k přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce za dostatečně prokázaný, načež napadané rozhodnutí zrušil. Následně Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti žalované ve svém rozsudku konstatoval, že správní orgány se v daném případě dostatečně zabývaly otázkou možného zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány spatřovaly přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce v tom, že je svobodný, bezdětný a na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky. Dále Nejvyšší správní soud uvedl, že správní orgány uvedly, žalobce nedošlo k přetrhání vazeb v zemi původu, neboť v ní po dobu několika let před podáním žádosti pobýval. Žalovaná pak uvedla, že žalobce na území nemá rodinné příslušníky, jeho sourozenci a rodiče bydlí v Číně. Nadto na území České republiky několik let nežil; od roku 2014 žil v Číně a až v roce 2016 požádal o vydání zaměstnanecké karty. Žalobce dle názoru Nejvyššího správního soudu neuvedl žádnou konkrétní osobu, vůči níž by mohlo být zasaženo do žalobcova rodinného a soukromého života. Žalobce dle Nejvyššího správního soudu poukazoval pouze na existenci kamarádů na území České republiky, avšak blíže tyto vztahy nekonkretizoval. Nejvyšší správní soud dále souhlasil s názorem správních orgánů, že nebylo nutné vyhovět návrhu žalobce na provedení jeho výslechu. Správní orgán zdůvodnil, z jakého důvodu nepovažuje za nutné žalobce vyslechnout. Důvod spatřoval v tom, že skutkový stav byl dostatečně zjištěn a vyslechnutí žalobce by bylo nadbytečné. Žalobce ani v průběhu správního řízení, ani v průběhu řízení před krajským soudem, neoznačil žádné skutečnosti ze svého soukromého a rodinného života, tj. konkrétní blízké vztahy či vazby na ČR, k jejichž narušení mělo nevydáním zaměstnanecké karty dojít. Rovněž nelze dle názoru Nejvyššího správního soudu přehlédnout, že se žalobce zdržuje v Číně.
21. Uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu je krajský soud vázán. V návaznosti na tento názor posoudil krajský soud námitky nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a neprovedení výslechu žalobce opětovně a dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutí nebude s ohledem na závažnost popsaného protiprávního jednání znamenat nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života žalobce a poukázal na to, že žalobce je svobodný, bezdětný a nemá na území ČR ani žádné další blízké rodinné příslušníky a žije v zemi původu. Rovněž dle správního orgánu nelze předpokládat, že by došlo ke zpřetrhání vazeb v zemi původu, neboť žalobce zde v době vydání prvostupňového rozhodnutí pobýval. Tento názor následně aprobovala žalovaná, které zopakovala zjištění uvedená správním orgánem I. stupně. Nadto se vyjádřila k námitce žalobce, že sice pobýval na území ČR skoro 10 let, má zde ekonomické zázemí, známé a kamarády, avšak po opuštění České republiky pobýval dva roky v domovské zemi. Domovské vazby tudíž nemohou být zpřetrhány. V daném případě je nutno konstatovat, že se správní orgány otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do

soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 174a zákona o pobytu cizinců zabývaly dostatečně. Žalobce neuvedl žádnou konkrétní osobu, vůči níž by mohlo dojít k nepřiměřenému zásahu do jejich vztahu vydáním rozhodnutí. Pokud měl žalobce za to, že zde existují vazby, které budou vydaným rozhodnutím narušeny, měl tyto správnímu orgánu v rámci správního řízení sdělit, resp. doložit. Toto žalobce neučinil. Pouze poukazoval na existenci kamarádů a ekonomického zázemí, avšak zcela obecně a bez doložení jakéhokoliv důkazu. Žalobce sám navíc uvedl, že všichni rodinní příslušníci žijí na území domovského státu, přičemž i on sám od roku 2014 do roku 2016 (tj. před podáním žádosti) žil v domovské zemi. Lze tak souhlasit s názory správních orgánů, že k narušení vztahů na území ČR již muselo dojít na základě tohoto dvouletého pobytu mimo území ČR.

22. Krajský soud v Plzni shodně s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeném ve zrušujícím rozsudku ze dne 14. 3. 2019 č. j. 7 Azs 554/2018-31 pokládá rovněž za nedůvodnou námitku žalobce, že správní orgány pochybily, pokud neprovedly žalobcův výslech. Správní orgány nejsou povinny vyhovět jakémukoliv návrhu účastníka řízení, neboť „není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat důvodnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009 - 48). Správní orgány dostatečným způsobem zdůvodnily, z jakého důvod není výslech žalobce nutný. Dle správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn již na základě důkazů a podkladů, které byly založeny ve správním spisu, přičemž provedení dalších důkazů by bylo nadbytečné. S tímto názorem správního orgánu lze souhlasit tím spíše, když žalobce v průběhu řízení neoznačil žádné skutečnosti ze svého soukromého a rodinného života, tj. konkrétní blízké vztahy či vazby na ČR, k jejichž narušení mělo nevydáním zaměstnanecké karty dojít, a jejichž obsah by zamýšlel při navrhovaném výsledku konkretizovat. Žalobci přitom nic nebránilo, aby v rámci správního řízení konkretizoval své vazby k České republice. Takto však nepostupoval.

23. Jednotlivé žalobní námitky neshledal krajský soud důvodnými, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Náklady řízení

24. Žalovaný správní orgán, který měl ve věci v řízení o kasační stížnosti a dále v řízení před krajským soudem plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se náhrady nákladů řízení vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení (za řízení před krajským soudem a rovněž před Nejvyšším správním soudem) nemá žádný z účastníků právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. (§ 104 odst. 3, písm. a/s.ř.s.)

Plzeň 29. května 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu